

Analiza ghidului pus în dezbatere de BEREC

Document susținut și redactat de:

Rezumat

Textul pus în discuție al ghidului BEREC¹, pentru care în prezent se derulează o consultare publică, încă mai prezintă trei probleme care trebuie rezolvate. Cu toate acestea, în general, ghidul este un mare pas înainte când vine vorba de implementarea unei reale neutralități a Internetului. BEREC a făcut o treabă excelentă, abordând în mod abil problemele lăsate de legiuitor în textul Regulamentului² și producând un set de reguli care clarifică și echilibrează măsurile de protecție pentru neutralitatea Internetului cu nevoile practice ale industriei de telecomunicații. Ghidul creează și fundația corectă pentru implementarea tehnologiilor 5G, asigurând că vitezele mari și latențele mici ale serviciilor de acces la Internet vor putea fi furnizate într-un mod sustenabil și neutru astfel încât atât cetățenii europeni cât și economia europeană vor avea de câștigat.

În ceea ce privește problema zero-rating-ului (paragrafe cheie: 28-45), Ghidul trebuie să asigure certitudine legislativă, o aplicare armonizată a Regulamentului și un mediu prietenos pentru investiții. Propunerea actuală eșuează în atingerea acestor deziderate. Regulamentul permite interzicerea practicilor comerciale dăunătoare, cum ar fi anumite tipuri de zero-rating, dar Ghidul nu conține reguli clare și previzibile cu privire la acest subiect. În locul unor reguli clare, Ghidul alege o abordare bazată pe tratarea individuală a fiecărui caz, ceea ce, foarte probabil, va cauza dispute de lungă durată, distorsiuni ale pieței din punct de vedere al competiției și ingerințe majore în abilitatea consumatorilor de a alege.

În privința managementului traficului (paragrafe cheie: 46-94), una dintre caracteristicile fundamentale ale Internetului, anume aceea că toate aplicațiile sunt tratate în mod egal, nu este protejată suficient de bine. Ghidul încă permite implementarea de sisteme de Calitate a Serviciului (Quality of Service - QoS) bazate pe clase de servicii stabilite de către Furnizorii de Servicii de Acces Internet (Internet Service Provider - ISP) în mod discreționar. Această abordare lasă prea multă putere în mâna ISP-urilor, prezintă riscuri majore din punctul de vedere al competiției și discriminării, ceea ce poate fi dăunător pentru viitorul inovației.

---

¹ Vezi http://berec.europa.eu/eng/news_consultations/ongoing_public_consultations/3771-public-consultation-on-draft-berec-guidelines-on-implementation-of-net-neutrality-rules

² Regulamentul 2015/2120 din 25 noiembrie 2015 de stabilire a unor măsuri privind accesul la internetul deschis și de modificare a Directivei 2002/22/CE privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații și a Regulamentului (UE) nr. 531/2012 privind roamingul în rețelele publice de comunicații mobile în interiorul Uniunii. Disponibil online la: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:32015R2120&from=RO>

Serviciile Specializate (Specialised Services - SpS) sunt definite într-un mod suficient de robust pentru a avea o bază clară de pornire pentru Regulament (paragrafe cheie: 84-123). Cu toate acestea, textul actual are două probleme nerezolvate: În primul rând, cerințele de calitate pentru un astfel de serviciu pot fi stabilite de furnizorul respectivului serviciu în mod arbitrar în loc să se facă asta pe baza unor caracteristici tehnice obiective, așa cum cere Regulamentul. În al doilea rând, Ghidul permite serviciilor specializate să consume din lățimea de bandă a Serviciilor de Acces la Internet (Internet Access Services - IAS). Aceasta poate crea stimulente greșite pentru ISP-uri să vândă aceiași lățime de bandă de două ori aceluiași utilizator final, în loc să extindă capacitatea rețelei.

Nu în ultimul rând, dorim să felicităm BEREC pentru soluția clară și lipsită de echivoc în privința ofertelor de tip sub-Internet și a unei potențiale a treia categorii de servicii de acces în afara domeniului de aplicare a Regulamentului. Sperăm că această soluție echilibrată va rezista în fața presiunilor pe parcursul procesului de luare a deciziilor.

Domeniu de aplicare

Cu privire la definiția Serviciilor de Acces la Internet dată în Paragrafele 13-18 ale Ghidului, salutăm precizarea că serviciile de tip sub-Internet rămân în domeniul de aplicare al Regulamentului și că acestea sunt strict interzise, așa cum explică paragraful 17. Vrem să profităm de această ocazie pentru a sublinia că prevederea relevantă care interzice “serviciile, altele decât serviciile de acces la Internet” să fie “oferite sau utilizate drept un înlocuitor la serviciile de acces la Internet” a făcut parte din Regulament pe parcursul tuturor etapelor procesului legislativ. Această istorie legislativă sugerează intenția clară de a interzice serviciile de tip sub-Internet.³

Mai mult decât atât, salutăm clarificarea din Paragraful 18 care spune că “*serviciile în care numărul de noduri accesibile este limitat de echipamentul terminal*” nu pot fi folosite pentru a eluda Regulamentul. **Vrem să subliniem că, în această privință, nu există bază legală în Regulament pentru o a treia categorie de servicii în afară de “serviciile de acces la Internet” și “serviciile, altele decât serviciile de acces la Internet” (“serviciile specializate”).** Totuși, facem observația că e-book reader-ele oferă funcționalități de tip browser care includ conectivitate către toate nodurile din Internet. Cu toate acestea, e-book reader-ele uneori limitează numărul de noduri accesibile, chiar dacă asta nu poate fi considerată ca fiind o limitare a echipamentului terminal. Așadar, dispozitive cum ar fi e-book reader-ele pot fi folosite pentru a eluda Regulamentul și asta le face un exemplu

³ Pentru o analiză mai detaliată a prevederilor privind ofertele de tip sub-Internet din Regulament, vezi primul răspuns al EDRI către BEREC, paginile 14 și 15 https://edri.org/files/BEREC_Hearing2015_EDRiposition.pdf

nepotrivit care contrazice întreaga logică a paragrafului 18. Dispozitivele electronice de larg consum ridică o problemă de demarcație în mod inerent și BEREC ar trebui să clarifice acest aspect.

Zero-Rating

Articole cheie ale Regulamentului: 3(1), 3(2) + Recitalul 7

Paragrafe cheie ale Ghidului: 28-45

Sumarul Ghidului

Ghidul nu interzice zero-rating-ul ci cere o evaluare caz-cu-caz pentru a decide dacă are loc o reducere efectivă a drepturilor utilizatorilor finali din Articolul 3(1) (Paragraful 44).

În contextul aceste evaluări, ofertele de tip zero-rating sunt mai probabil a fi interzise dacă (Paragrafele 42-44);

- Favorizează anumite aplicații sau servicii, decât dacă e vorba de categorii de trafic.
- Sunt implementate de furnizori de servicii de acces la Internet și/sau furnizori de conținut și aplicații care au poziții mai puternice pe piață.
- Eludează scopurile Regulamentului, în particular acela de a: „garantare a continuării funcționării ecosistemului Internet-ului ca motor al inovației”.
- Afectează drepturile utilizatorilor finali, atât firme cât și persoane fizice, cum ar fi: restrâng gama și diversitatea conținutului și aplicațiilor în practică; stimulează utilizatorii să folosească anumite platforme și reduc în mod efectiv alegerea utilizatorilor finali.
- Afectează drepturile furnizorilor de conținut și aplicații ca utilizatorilor finali, cum ar fi:
  - descurajează în mod efectiv furnizorii de conținut și aplicații de la a intra pe piață;
  - forțează furnizorii de conținut și aplicații să iasă de pe piață;
  - dăunează în alte feluri competiției pe piața furnizorilor de conținut și aplicații;
  - afectează „continuării funcționării ecosistemului Internet-ului ca motor al inovației”;
  - permite furnizorilor de servicii de acces la Internet să 'aleagă câștigătorii și pierzătorii'; și/sau
  - creează bariere de natură administrativă sau tehnică pentru creerea de contracte de către furnizorii de conținut și aplicații.
- Au loc pe scară largă și fără a fi disponibile oferte alternative.

- Afectează libertatea de exprimare și/sau pluralismul presei.

În plus, Ghidul introduce următoarele principii:

- Ofertele de tip zero-rating când aplicațiile fără zero-rating sunt blocate sau încetinite după atingerea limitei de trafic sunt interzise (Paragraful 38).
- Zero-rating-ul invers ('preț premium', când anumite categorii de date au un preț *mai mare*) este foarte probabil că va fi interzis (Paragraful 45).
- Cu cât sunt mai mici limitele de trafic, cu atât mai mare este influența zero-rating-ului asupra alegerii utilizatorului (Paragraful 45).
- Zero-rating-ul este diferit de gruparea de aplicații, care este în principiu permisă (cum ar fi, accesul la un serviciu premium, cu tratament egal pentru tot traficul: de exemplu, abonamentele pentru serviciile de acces la Internet includ un cont premium de Spotify). (Paragraful 33).
- În plus, Ghidul clarifică faptul că nu toți factorii care limitează alegerea utilizatorilor finali trebuie considerați ca limitând alegerea utilizatorilor finali în contextul Articolului 3(1). Restricțiile trebuie să aibă ca rezultat restrângerea efectivă a alegerii utilizatorilor finali pentru ca acestea să fie considerate o încălcare a drepturilor utilizatorilor (Paragraful 42).

Analiză

Prevederi privind practicile comerciale

Lipsa unei interdicții clare a practicilor de tip zero-rating este o ocazie ratată. Ghidul ar trebui să interzică toate tipurile dăunătoare de stabilire diferențiată a prețurilor (inclusiv zero-rating), așa cum au făcut-o legile privind neutralitatea Internetului din India și Olanda. Așadar, **Ghidul ar trebui să interzică orice tip de stabilire diferențiată a prețurilor în funcție de aplicație** (adică ISP-urile să practice prețuri diferite pentru traficul generat de anumite aplicații de un tip în comparație cu alte aplicații de același tip, sau să practice prețuri diferite pentru traficul generat de tipuri diferite de aplicații), **și zero-rating-ul contra cost**, unde furnizorii de conținut și aplicații pot plăti pentru a avea conținutul lor accesibil în condiții de zero-rating. Aceste tipuri de zero-rating și stabilire diferențiată a prețurilor permite ISP-urilor să restrângă libertatea de alegere a utilizatorilor și să distorsioneze competiția între furnizorii de conținut și aplicații, încălcând astfel principiul neutralității Internetului, scopul Regulamentului și drepturile utilizatorilor finali, așa cum sunt ele enunțate în Articolul 3(1).

Salutăm interdicția clară din Paragraful 38 privind discriminarea tehnică în conjuncție cu ofertele de tip zero-rating, în special când vine vorba de blocarea sau încetinirea traficului care nu face parte din vreo ofertă de tip zero-rating odată atinsă limita de trafic.

Salutăm nivelul de detaliu al Ghidului când vine vorba de zero-rating. Acesta include mulți factori importanți, care, în contextul unei abordări caz-cu-caz, sunt cruciale. În particular, salutăm includerea:

- Unei interdicții categorice a schemelor de tip zero-rating unde traficul care nu face parte din vreo ofertă zero-rating este blocat sau încetinit după ce este atinsă limita de trafic (Paragraful 38).
- Distincția între, și includerea, drepturilor consumatorilor și a companiilor ca utilizatori finali pe de o parte, și drepturilor furnizorilor de conținut și aplicații ca utilizatori finali pe de altă parte (Paragraful 43).
- Recunoașterea barierelor administrative drept o restrângere a drepturilor furnizorilor de conținut și aplicații (Paragraful 43).
- Includerea libertății de exprimare, a pluralismului media și a “continuării funcționării ecosistemului Internet-ului ca motor al inovației” (Paragraful 43).
- Examinarea mai minuțioasă a practicilor de tip zero-rating pentru aplicații individuale (Paragraful 45).
- Examinarea mai minuțioasă a practicilor de tip zero-rating practicate de furnizorii de servicii de acces la Internet și de furnizorii de conținut și aplicații cu poziții dominante pe piață (Paragraful 43).

Deși Ghidul enumeră criteriile fundamentale pentru evaluarea ofertelor de tip zero-rating, criteriile acestea sunt incomplete: lipsesc criteriile necesare pentru evaluarea efectului dăunător al zero-rating-ului contra cost. Acest tip de zero-rating este, în mod special, dăunător pentru că permite crearea unor condiții pe piață care favorizează întotdeauna furnizorii de conținut și aplicații și furnizorii de servicii de acces la Internet deja existenți pe piață, mărește costurile de intrare pe piață și descurajează inovația.

Lăsând evaluarea legalității majorității tipurilor de zero-rating în seama unui proces de evaluare caz-cu-caz, Ghidul eșuează în încercarea de a crea un mecanism de protecție și un mediu predictibil atunci când vine vorba de legalitatea unei oferte de tip zero-rating. Această problemă va fi amplificată atunci când cele 31 de autorități de reglementare (28 de țări UE, Islanda, Norvegia și Liechtenstein) vor începe să adopte diverse decizii pe această temă. Aceasta va duce la o fragmentare a pieței digitale unice.

În plus, abordarea caz-cu-caz a Ghidului are următoarele dezavantaje:

- Multitudinea de norme și factori vor crea incertitudine legislativă de lungă durată, atât pentru furnizorii de conținut și aplicații cât și pentru furnizorii de servicii de acces la Internet.
- Fără reguli clare, costurile acțiunilor întreprinse de autoritățile de reglementare vor crește, și analizele caz-cu-caz nu vor avea un efect normativ.
- Abordarea caz-cu-caz va necesita o monitorizare amplă și va avea ca rezultat litigii scumpe și de lungă durată.
- Impredictibilitatea legalității practicilor comerciale va reduce abilitatea startup-urilor de a atrage investiții și, prin urmare, va fi diminuată inovația.

Mai mult decât atât, pentru a îndeplini țelul acestui Regulament de a “*garanta continuarea funcționării ecosistemului Internet-ului ca motor al inovației*”, autoritățile de reglementare trebuie să asigure claritatea și predictibilitatea condițiilor de funcționare ale acestui ecosistem și legalitatea modelelor de afaceri care afectează condițiile pieței pentru utilizatorii pieței unice digitale.

Și mai mult, mandatul BEREC conform Articolului 5(3) este de a contribui la “aplicarea consecventă a acestui Regulament”. O abordare strict caz-cu-caz eșuează în atingerea acestui țel, ținând cont că legalitatea fiecărei oferte de tip zero-rating va trebui să fie evaluată în mod individual de 31 de autorități de reglementare. Această incertitudine legislativă descurajează planificarea pe termen lung și inovația, și este, așadar, dăunătoare investițiilor în economia startup-urilor europene.

Pentru a asigura siguranță legislativă și previzibilitate pentru piața unică, BEREC ar trebui să-și îngusteze interpretarea Recitalului 7, în concordanță cu Articolul 3(2), pentru a interzice în mod lipsit de echivoc toate formele de practici comerciale care restrâng libertatea de alegere a utilizatorilor finali. De exemplu, Ghidul ar putea contribui în mod semnificativ la protecția drepturilor utilizatorilor finali și la crearea unei siguranțe legislative stipulând în mod clar că zero-rating-ul doar pentru unele aplicații dintr-un anumit tip și zero-rating-ul contra cost sunt interzise.

Articolul 5(1) dă autorităților naționale de reglementare dreptul de a aplica Articolul 3. Articolul 3(2) restricționează practicile comerciale care limitează drepturile utilizatorilor finali specificați în Articolul 3(1). Abilitatea furnizorilor de conținut și aplicații de a furniza servicii pe Internet și libertatea utilizatorilor de a folosi un serviciu online sunt restricționate de stabilirea diferențiată a prețurilor și de zero-rating-ul contra cost. Așadar, autoritățile de reglementare au datoria și dreptul de a interzice practicile care limitează drepturile utilizatorilor finali.

În Paragrafele 39 și 40, forma actuală a Ghidului ar limita mandatul ferm al Articolului 3 și ar pune semnul egal între cuvântul “limitează” din Articolul 3(2) și termenii “alegerile utilizatorilor finali sunt reduse în practică” și “subminează esența drepturilor utilizatorilor finali” din Recitalul 7. Cu toate acestea, Recitalul 7 nu restrânge mandatul pentru intervenția autorităților de reglementare. Acesta doar furnizează o cerință minimă care spune că autoritățile de reglementare “ar trebui să aibă abilitatea să intervină” și “ar trebui să fie necesar [...] să intervină”. Mai mult decât atât, Recitalul 7 spune că practicile comerciale “nu ar trebui să restrângă exercitarea acestor drepturi [ale utilizatorilor finali]” și susținem că formularea Recitalului cere interzicerea categorică a *tipurilor* dăunătoare de practici comerciale, în loc de cazuri singulare identificate în urma unei analize caz-cu-caz.

Gruparea de aplicații

Ghidul distinge în mod corect între zero-rating și gruparea de aplicații (Paragraful 33) și suntem de acord cu BEREC că aceasta nu este interzisă de Regulament. Cu toate acestea, Paragraful 33 merge mai departe, pretinzând că “Un furnizor de servicii de acces la Internet poate grupa serviciul de acces la Internet cu o aplicație. De exemplu, un operator mobil poate oferi acces gratuit la o aplicație de streaming de muzică pentru o anumită perioadă de timp pentru toți noii abonați (spre deosebire de zero-rating, care este explicat în paragrafele 37-40)”. Fără mai multe detalii, acest enunț merge prea departe, pentru ca gruparea de aplicații poate avea implicații în alte părți ale legislației UE, inclusiv în zona legislației privind concurența, libertatea de exprimare și pluralismul media.

Managementul Traficului

Articole cheie ale Regulamentului: 3(3) + Recitalurile 8-15

Paragrafe cheie ale Ghidului: 46-94

Sumarul Ghidului

Regulamentul face distincția între măsurile 'acceptabile' de management al traficului, care sunt permise pentru a fi folosite în mod curent, și măsurile care depășesc această limită și care pot fi folosite doar în anumite circumstanțe.

Management acceptabil al traficului

Paragraful 58 al Ghidului definește condițiile pentru evaluarea măsurilor de management al traficului din Articolul 3(2).

În primul rând, trebuie să existe un scop legitim pentru această măsură, așa cum spune prima propoziție a Recitalului 9, și anume că aceasta trebuie să contribuie la folosirea eficientă a resurselor rețelei și la optimizarea calității generale a transmisiei. Mai mult decât atât:

- Măsura de management al traficului trebuie să fie potrivită pentru atingerea scopului propus (cu cerința existenței de dovezi care să arate că va avea acel efect, și că nu este în mod evident nepotrivită);
- Măsura de management al traficului trebuie să fie necesară pentru atingerea scopului;
- Nu există o alternativă mai puțin invazivă și la fel de eficientă pentru a atinge acest scop (cum ar fi, tratament egal fără folosirea de categorii de trafic) cu resursele existente alte rețelei;
- Măsura de management al traficului trebuie să fie potrivita, adică să creeze un echilibru între cerințele contradictorii ale diferitelor categorii de utilizatori.

Conform celor de mai sus, Paragraful 63 spune că diferențierea între categorii de trafic poate fi făcută pe baza protocolului de pe nivelul aplicație sau pe baza tipului de aplicație, și poate fi făcută doar dacă (Paragraful 63):

- Categoria este legată de cerințe de Calitate a Serviciului diferite în mod obiectiv.
- Aplicațiile cu cerințe de Calitate a Serviciului echivalente sunt tratate în mod egal în cadrul aceleiași categorii de trafic.
- Justificările sunt specifice obiectivelor care sunt urmărite prin implementarea de măsuri de management al traficului bazate pe categorii de trafic.

Ghidul mai adaugă că aceste măsuri trebuiesc aplicate doar cât timp sunt necesare: *„unde măsurile de management al traficului sunt permanente sau recurente, necesitatea lor poate fi pusă la îndoială și autoritățile de reglementare trebuie, în astfel de situații, să analizeze dacă măsurile de management al traficului pot fi calificate ca fiind acceptabile în sensul Articolului 3(3), subparagraful 2”* (Paragraful 70).

În privința Deep Packet Inspection, Ghidul spune că doar monitorizarea header-urilor pachetelor IP și a header-urilor protoalelor de pe nivelul transport este permisă (Paragraful 66).

Ghidul face referință și la traficul criptat: „simplul fapt că traficul este criptat nu trebuie să fie considerat de către autoritățile de reglementare ca fiind o justificare obiectivă pentru tratament diferențiat din partea furnizorilor de servicii de acces la Internet.” (Paragraful 57) și „Traficul criptat nu trebuie să fie tratat într-un mod mai puțin favorabil pe motivul folosirii criptării” (Paragraful 61).

Măsuri care trec dincolo de managementul acceptabil al traficului

Articolul 3(3) al Regulamentului permite furnizorilor de servicii de acces la Internet să intervină prin măsuri dincolo de ceea ce este considerat 'acceptabil' în trei situații: (a) pentru conformarea cu obligații legale, (b) protecția integrității rețelei și securitate, și (c) diminuarea efectelor congestiei excepționale sau temporare și prevenirea congestiei iminente a rețelei. Această analiză se focalizează pe motivul (c), pentru că prezintă cel mai mare risc pentru abuzuri din punctul de vedere al neutralității Internetului.

Ghidul spune ca aceste măsuri excepționale necesită o interpretare strictă și nu trebuie să fie folosite pentru a eluda regulile generale privind blocarea, încetinirea și discriminarea (Paragraful 86). Mai concret, Ghidul enunță următoarele cerințe:

- Necesitate și proporționalitate: congestia poate fi tratată, în concordanță cu Articolul 3(3)(c), atunci când metodele de management al traficului care nu țin cont de aplicație nu sunt suficiente. În mod similar, încetinirea traficului este preferată blocării traficului (Paragrafele 87 și 88).
- Similar ce cele de mai sus, categoriile echivalente de trafic trebuie tratate în mod egal, asta însemnând că măsurile împotriva congestiei nu pot fi îndreptate asupra unor aplicații anume (Paragraful 87).
- Măsurile din Articolul 3(3)(c) trebuie să fie localizate. Orice încetinire trebuie limitată la secțiunea rețelei unde are loc congestia, dacă acest lucru este posibil (Paragraful 87).
- Măsurile din Articolul 3(3)(c) trebuie să fie temporare. Această prevedere nu poate fi folosită pentru a trata 'congestie recurentă și de lungă durată a rețelei'. Măsurile din Articolul 3(3)(c) nu pot fi folosite drept 'un substitut pentru soluții structurale cum ar fi mărirea capacității rețelei' (Paragraful 89).

Analiză

Proporționalitatea măsurilor de management al traficului

În privința managementului traficului, Ghidul pune accentul în mod corect pe precedența practicilor de management al traficului care nu țin cont de aplicație. Cu toate acestea, BEREC pune accent pe aceasta doar în cazul metodelor excepționale de management al traficului. Mai mult decât atât, tipurile acceptabile de management al traficului sunt bazate pe categorii înguste deși legiuitorul a intenționat ca acestea să fie definite pe baza unor categorii ample de calitate a serviciului.

Regulamentul dă precedență practicilor de management al traficului care nu țin cont de aplicație în fața practicilor de management al traficului care sunt specifice anumitor aplicații, atât în Articolul 3(3), subparagraful 2 cât și în subparagraful 3. În timp ce Paragrafele 87 și 88 ale Ghidului spun în mod explicit acest lucru pentru Articolul 3(3), subparagraful 3, Ghidul este mai puțin explicit în Paragraful 63 în privința Articolului 3(3), subparagraful 2. Acest lucru trebuie clarificat.

Articolul 3(3), subparagraful 3 stipulează în mod clar faptul că măsurile care diferențiază între aplicații sau clase de aplicații (măsuri specifice anumitor aplicații) trec dincolo de cele descrise în subparagraful 2 și nu constituie măsuri acceptabile de management al rețelei. Așadar, ca regulă generală, Articolul 3(3), subparagraful 3 cere ca orice măsură de management al traficului de sub Articolul 3(3) subparagraful 2 trebuie să nu țină cont de aplicație. Paragraful 71 al Ghidului recunoaște acest lucru când spune, citând Articolul 3(3), subparagraful 3, că *“ținând cont de Articolul 3(3), al doilea subparagraf, între altele, următoarele măsuri de management al traficului sunt interzise: [...] discriminarea între tipuri specifice de conținut, aplicații sau servicii, sau între categorii specifice ale acestora.”*

Cu toate acestea, această regulă - că măsurile de management al traficului care nu țin cont de aplicație au precedență - se aplică și măsurilor de management al traficului de la Articolul 3(3) subparagraful 2 care diferențiază între clase de trafic în funcție de cerințe de calitate a serviciului diferite în mod obiectiv ale traficului. Conform Regulamentului, astfel de măsuri pot fi folosite doar dacă o problema nu poate fi rezolvată prin metode de management al traficului care nu țin cont de aplicație.

Metodele de management al traficului care diferențiază între clase de trafic pe baza unor cerințe tehnice obiective aduc cu sine multe riscuri pentru utilizatori și furnizorii de conținut și aplicații. Acestea permit furnizorilor de servicii de acces la Internet să distorsioneze competiția dând prioritate unor clase de aplicații, dar nu și altora; acestea riscă să dăuneze furnizorilor de conținut și aplicații prin clasificarea incorectă a aplicațiilor, fie chiar și fără intenție; acestea riscă să discrimineze împotriva traficului criptat sau anonimizat; acestea fac ca firmele mici, startup-urile și întreprinzătorii să

obțină mult mai greu clasa de servicii de care au nevoie; aceste măsuri de management al traficului sunt mai puțin transparente și creează incertitudine în privința performanța unor anumite aplicații într-o rețea anume; acestea fac ca și aplicarea Regulamentului să fie mai înceată și mai scumpă; și, nu în ultimul rând, acestea pot submina dreptul utilizatorilor individuali de a folosi capacitatea serviciului lor de acces la Internet conform propriilor cerințe de calitate a serviciului (QoS controlat de utilizator).

Mai mult decât atât, o întreagă gamă de măsuri de management al traficului care nu țin cont de aplicație și-au dovedit deja eficiența în practică.

În circumstanțe foarte limitate, Articolul 3(3), subparagraful 2 permite furnizorilor de servicii de acces la Internet să ia măsuri care diferențiază între categorii de trafic pe baza unor “cerințe specifice de calitate a serviciului diferite din punct de vedere tehnic în mod obiectiv ale unor categorii specifice de trafic”, dar doar dacă:

- Acest lucru este necesar pentru a îmbunătăți, per ansamblu, calitatea serviciului și experiența utilizatorului - dar, foarte des, măsurile de management al traficului bazate pe clase de trafic vor dăuna experienței utilizatorului, deci această cerință, de obicei, nu va fi îndeplinită;
- Acest țel nu poate fi atins prin metode care nu țin cont de aplicație - da, cel puțin în rețelele fixe, măsurile de management al traficului care nu țin cont de aplicație (inclusiv cele care folosesc sisteme de calitate a serviciului controlate de utilizatori) vor putea să atingă același tel, dar într-un mod mai puțin dăunător inovației și libertății de alegere a utilizatorului; și
- Măsurile nu sunt menținute în funcțiune mai mult decât este necesar.

Pe scurt, Articolul 3(3), subparagrafele 2 și 3 și stabilesc o ierarhie pe trei niveluri de practici de management al traficului, de la mai puțin invazive până la mai invazive, care trebuiesc luate în considerare din punctul de vedere al proporționalității.

Conform Articolului 3(3), subparagraful 2 și Recitalului 9, practicile acceptabile de management al traficului trebuie să fie proporționale. Articolul 3(3), subparagraful 3 stabilește aceeași cerință.

Așa cum o spun foarte clar recitalurile 1 și 3, țelul Regulamentului este de a “proteja utilizatorii finali și continuarea funcționării ecosistemului Internet-ului ca motor al inovației.” Principiul proporționalității trebuie să fie aplicat ținând cont de aceste obiective. În practică, asta înseamnă că o măsură nu este proporțională dacă exista o măsură alternativă mai puțin împovărătoare pentru utilizatori și inovația în domeniile

conținutului, aplicațiilor și serviciilor. BEREC urmează, în mod corect, această interpretare în Paragrafele 87 și 88 ale Ghidului atunci când interpretează Articolul 3(3), subparagraful 3, dar nu enunță în mod explicit același principiu și în cazul Articolului 3(3), subparagraful 2. Acest lucru este cu atât mai surprinzător cu cât BEREC a interpretat cerința pentru proporționalitatea măsurilor de management al traficului prin exprimarea preferinței pentru măsurile de management al traficului care nu țin cont de aplicație în Ghidul privind Neutralitatea Internetului și Calitatea Serviciului din 2011: “[Practica de management al traficului] ar trebui să fie proporțională, ducând la cât mai puține efecte colaterale cu putință. De exemplu, dacă congestia poate fi gestionată prin încetinirea traficului, atunci este mai puțin proporțională blocarea acestuia, și dacă pot fi folosite metode care nu țin cont de aplicație, atunci este mai puțin proporțională folosirea de metode specifice anumitor aplicații.” (pagina 52 a Ghidului din 2011)

Explicarea termenului “proporțional” în Paragraful 58 ne duce într-o direcție similară: Măsurile de management la rețelei specifice anumitor aplicații nu sunt proporționale dacă sunt disponibile metode care nu țin cont de aplicație, pentru că:

- Dacă sunt disponibile metode care nu țin cont de aplicație, managementul traficului bazat pe clase nu este “necesar” (paragraful 58 al Ghidului)
- Managementul traficului bazat pe clase creează multe condiții dăunătoare competiției, utilizatorilor și furnizorilor de conținut și aplicații, astfel încât acesta nu va fi “adecvat” (așa cum este definit termenul în Paragraful 58 al Ghidului) dacă sunt disponibile măsuri care nu țin cont de aplicație.

Așadar, folosirea măsurilor de management al traficului pentru a diferenția între categorii de trafic diferite în mod obiectiv în scopul optimizării, per ansamblu, a calității transmisiei și experienței utilizatorului nu este nici proporțională și nici necesară (Recitalul 9: “Astfel de măsuri nu ar trebui menținute mai mult decât este necesar.”), dacă este posibil să fie îndeplinite aceste scopuri într-un mod care nu ține cont de aplicație (inclusiv folosind informație de Calitate a Serviciului controlată de utilizatorul final în concordanță cu Paragraful 61), și Ghidul ar trebui să specifice acest lucru. **În orice caz, limitarea care spune că astfel de măsuri nu pot fi menținute mai mult decât este necesar clarifică intenția legiuitorului - anume că aceste măsuri nu pot face parte integrantă din designul rețelei.**

Nu în ultimul rând, Recitalul 9 pare să permită doar măsurile de management al traficului care diferențiază între clase de trafic diferite în mod obiectiv doar dacă aceste măsuri sunt folosite pentru a “optimiza, per ansamblu, calitatea serviciului și experiența utilizatorului” (și dacă acestea sunt necesare și proporționale pentru a atinge acest țel.)

Diversele consecințe negative ale unor astfel de măsuri pentru utilizatori, așa cum a fost descrise mai sus, sugerează faptul că astfel de măsuri vor eșua de cele mai multe ori în a-și îndeplini obiectivul.

Diferențe în managementul traficului bazat pe clase

Ghidul sugerează în Paragraful 63 că, conform Articolului 3(3), subparagraful 2, furnizorii de servicii de acces la Internet ar putea defini clasele pe baza tipului de aplicație sau chiar pe baza protocoalelor de pe nivelul Aplicație al stivei de protocoale. Categoriile trebuie să fie “legate” de categoriile bazate pe cerințe de Calitate a Serviciului. Această interpretare este contrară textului Articolului 3(3), subparagraful 2, care cere ca clasele să fie definite pe baza *“cerințelor tehnice de calitate a serviciului diferite în mod obiectiv ale categoriilor specifice de trafic”*, NU pe baza tipului de aplicație.

Pe de altă parte, Paragraful 63 spune că furnizorii de servicii de acces la Internet pot diferenția categoriile de trafic pe baza protocoalelor de pe nivelul Aplicație al stivei de protocoale sau pe baza tipurilor de aplicații. Cu toate acestea, Recitalul 9 al Regulamentului tratează managementul traficului în cazurile în care nu există congestie și spune că *“diferențierea ar trebui [...] să fie permisă doar pe baza cerințelor tehnice de calitate a serviciului diferite în mod obiectiv (cum ar fi, pe baza latenței, jitter-ului, pierderilor de pachete și lățimii de bandă)”*.

Definirea claselor pe baza protocoalelor de pe nivelul Aplicație va exclude în mod frecvent aplicații cu cerințe tehnice similare. De exemplu, aplicații video diferite pot folosi protocoale de nivelul Transport sau Aplicație diferite dar pot avea aceleași cerințe tehnice. Inovația în domeniul protocoalelor de pe nivelul Aplicație (HLS, MPEG-DASH) ar fi mult mai puțin probabilă dacă aceste evoluții aduc cu sine riscul de clasificare greșită a aplicației.

În mod similar, definirea claselor pe baza tipul de aplicație face mult mai ușor pentru furnizorii de servicii de acces la Internet să distorsioneze competiția între diferitele clase de aplicații (de exemplu, furnizând latență scăzută doar unor anumite aplicații sensibile la întâzieri ale pachetelor). Definirea claselor făcând referință la caracteristici tehnice clarifică faptul că orice aplicație cu respectivele caracteristici sau caracteristici similare face parte din clasa respectivă.

Așadar, BEREC ar trebui să clarifice faptul că clasele nu trebuie definite într-un mod atât de restrictiv încât să fie facilitată diferențierea între clase ca o metodă de discriminare între diferitele tipuri de aplicații.

Tragem concluzia ca Paragraful 63 este în dezacord cu definiția ‘managementului acceptabil al traficului’ astfel cum este acesta definit în al doilea subparagraf al Articolului 3(3). Drept rezultat, acesta este prea permisiv cu tipurile de management al traficului care discriminează pe baza categoriilor de aplicații.

Interpretarea corectă (bazată pe Recitalul 9, interpretarea din Paragraful 71 și, cel mai important, diferența intenționată de formulare a legiuitorului în al doilea și al treilea subparagraf ale Articolului 3(3)) ar trebui să pună accentul pe faptul că managementul acceptabil al traficului trebuie să diferențieze la un “nivel mai înalt” decât tipul de aplicației (protocol, funcționalitate). Acesta nu trebuie să se concentreze pe *categorii de aplicații* ci pe *categorii de cerințe obiective de Calitate a Serviciului* cum ar fi latența, jitter-ul, pierderile de pachete și lățimea de bandă.

Volumul de muncă adițional creat pentru autoritățile de reglementare prin nevoia de soluționare a disputelor generate de metodele de management al traficului bazat pe clase este un alt motiv pentru simplificarea Ghidului, pentru a putea menține un volum de munca realist pentru autoritățile de reglementare.

Remarci de ordin general

Recomandăm BEREC să adauge în Ghid, când vine vorba de managementul traficului, o definiție a termenului “application-agnostic” (n.t. “care nu ține cont de aplicație”) (de exemplu, nu bazat pe aplicații specifice, pe categorii de aplicații sau pe criterii care țin de caracteristicile aplicației) pentru a asigura o înțelegere uniformă a conceptului, inclusiv exemple de ce implica o astfel de abordare de management al traficului (de exemplu, bazat pe consum, controlat de utilizator etc.).

Paragraful 85 al Ghidului este crucial pentru prevenția folosirii exagerate a unor măsuri de diminuare a “congestiei iminente a rețelei”. Aceste situații trebuie limitate la cazuri excepționale și temporare de congestie iminentă.

Paragrafele 79-83 furnizează o abordare echilibrată și practică pentru tratarea incidentelor de securitate în temeiul Articolului 3(3)(b). Cu toate acestea, Paragraful 81 este în dezacord cu Regulamentul. Acesta permite furnizorilor de servicii de acces la

Internet să instituie măsuri de securitate proactive în timp ce Regulamentul permite, în mod evident, doar măsuri reactive conform Articolului 3(3) subparagraful 3 “doar cât timp este necesar”. Mai exact, monitorizarea continuă sub pretextul securității permisă de Paragraful 81 va implica procesarea de date personale pe o scară mai largă decât permite Articolul 3(4). La fel, conceptul de “liste de blocare ale organizațiilor de securitate recunoscute” (Paragraful 82) trebuie definit mai exact. Este important ca aceste organizații să fie independente, imparțiale și de încredere, și ca listele lor să furnizeze informații obiective și verificabile. Dacă aceste măsuri de siguranță nu sunt incluse, Paragraful 82 ar putea permite implementarea unor măsuri de cenzură arbitrară sau abuzive din partea unor entități private și, prin urmare, a unor restrângeri ale libertății de exprimare și libertății de informare fără nici o bază legală. Așa cum se spune și în Recitalul 33, orice interpretare a Regulamentului trebuie să fie în concordanță cu legislația primară a UE, în particular, în acest caz, cu Articolul 52(1) al Cartei.

Servicii Specializate

Articole cheie ale Regulamentului: 3(5) + Recitalurile 16-19

Paragrafe cheie ale Ghidului: 84-123

Sumarul Ghidului

Furnizorii de servicii de acces la Internet și cei de conținut și aplicații au voie să ofere servicii, altele decât serviciile de acces la Internet, în cazul cărora optimizarea oferită este necesară pentru a putea garanta cerințe specifice de Calitate a Serviciului pentru respectivul conținut, aplicație sau serviciu. Autoritățile de reglementare trebuie să verifice în ce măsură această optimizare este necesară din punct de vedere obiectiv pentru funcționalitățile acestor aplicații. Aceasta ar trebui să dea posibilitatea garantării unei anumite Calități a Serviciului în locul acordării unei „priorități generale în raport cu conținutul, aplicațiile sau serviciile comparabile disponibile prin intermediul serviciului de acces la Internet, așadar eludând prevederile legate de măsurile de management al traficului aplicabile serviciilor de acces la Internet”.

Funcționalitățile definitorii ale serviciilor specializate sunt că acestea sunt servicii, altele decât serviciile de acces la Internet și că optimizarea este necesară din punct de vedere obiectiv pentru a putea respecta cerințele de Calitate a Serviciului ale acestor servicii. Condițiile cheie pentru a putea furniza astfel de servicii conțin prevederea că capacitatea rețelei trebuie să fie suficientă pentru a furniza serviciul specializat în plus față de

serviciile de acces la Internet. Aceste servicii nu trebuie să fie utilizabile ca înlocuitori ai serviciului de acces la Internet și nu trebuie să dăuneze disponibilității sau calității serviciului de acces la Internet oferit utilizatorului final.

Conform recitalului 16, serviciul nu va fi folosit pentru a eluda prevederile privind măsurile de management al traficului aplicabile serviciilor de acces la Internet.

În evaluarea conformității serviciilor specializate cu Articolul 3(5), autoritățile de reglementare trebuie să aplice abordarea descrisă în Articolele 104-111. Aceasta poate fi sumarizată astfel:

- 104: Furnizorii de servicii specializate trebuie să fie în măsură să specifice cerințele de Calitate a Serviciului ale serviciului oferit, cât și cerințele contractuale și „nivelul specific de calitate” pe care serviciul îl furnizează. Trebuie demonstrat că acest nivel specific de calitate nu poate fi asigurat folosind un serviciu de acces la Internet.
- 106: Serviciul specializat trebuie să fie oferit printr-o conexiune care este separată din punct de vedere logic de conexiunea de acces la Internet. „Nivelul specific de calitate” nu poate fi furnizat pur și simplu prin garantarea priorității în fața conținutului comparabil.
- 107: Furnizarea optimizată trebuie să fie necesară din punct de vedere obiectiv pentru una sau mai multe funcționalități cheie ale aplicațiilor, și să permită oferirea unei asigurări a calității corespunzătoare utilizatorilor finali. Autoritățile de reglementare trebuie să evalueze dacă serviciul în discuție necesită un nivel de calitate care nu poate fi asigurat folosind un serviciu de acces la Internet.
- 108: statutul de serviciu specializat este temporar și trebuie reevaluat de-a lungul timpului pentru a vedea dacă cerințele aplicației respective nu pot fi asigurate prin îmbunătățirea generală a standardelor serviciilor de acces la Internet (astfel încât aplicația să nu mai îndeplinească condițiile pentru recunoașterea ca serviciu specializat)
- 111: clienții firme de multe ori au cerințe legate de servicii de VPN (rețele private virtuale). Termenul VPN poate fi folosit în legătură cu două tipuri diferite de servicii:
  - „Aplicații VPN”: folosite, de obicei, în contextul lucrului la distanță. În această situație, traficul este, în mod normal, criptat și folosește servicii de acces la Internet la ambele capete. Acesta nu va fi considerat un serviciu specializat.
  - „Serviciu de rețea VPN”: în această situație, o rețea VPN este folosită, de obicei, pentru a furniza o conexiune privată între un număr de locații, de

obicei implementată în paralel prin infrastructură comună cu serviciile de acces la Internet. Acestea sunt considerate servicii specializate (cât timp corespund cerințelor Regulamentului).

Analiză

Reclasificarea serviciilor online ca servicii specializate

Ghidul stabilește în mod clar ce constituie un serviciu specializat și care sunt cerințele care trebuie îndeplinite pentru a furniza un astfel de serviciu. BEREC clarifică faptul ca scopul unor astfel de servicii nu poate fi eludarea prevederilor anti-discriminare ale Regulamentului. Autoritățile de reglementare trebuie să furnizeze o diferențiere clară între cele două tipuri de servicii de acces, mai exact, exemple concrete de servicii specializate legitime și reguli clare care să permită inovația și să protejeze Internetul deschis în același timp. Altfel, interdicția Regulamentului privitoare la vânzarea de tratament preferențial furnizorilor de conținut și aplicații ar fi lipsită de sens.

Versiunea actuală a Ghidului eșuează în această privință.

Textul Articolului 3(5) este clar: pentru a îndeplini criteriile pentru a fi recunoscut ca un serviciu specializat conform Regulamentului, un serviciu trebuie să fie optimizat pentru un tip specific de conținut, aplicații sau servicii, **“unde optimizarea este necesară pentru a îndeplini cerințele conținutului, aplicației sau serviciului pentru o Calitate a Serviciului specifică”**. Recitalul 16 clarifică faptul că autoritățile de reglementare trebuie să verifice dacă o astfel de optimizare este **“necesară în mod obiectiv”**.

Când o aplicație poate funcționa peste Internetul deschis, atunci nu necesită optimizarea care caracterizează serviciile specializate. Ghidul ar trebui, deci, să includă următoarea definiție ca regulă: **Dacă o aplicație poate funcționa, în mod obiectiv, pe Internetul normal, atunci optimizarea nu este “necesară pentru a îndeplini cerințele aplicației pentru o Calitate a Serviciului specifică.”** Această definiție asigură faptul că furnizorii de servicii de acces la Internet nu pot folosi furnizarea de servicii specializate pentru a oferi tratament preferențial unor aplicații de pe Internetul normal, contra cost. Dacă categoria de aplicații poate funcționa pe Internetul normal, de exemplu prin folosirea ratelor de transfer adaptive și buffering în locul unei rate de transfer constante pentru video de ultra high-definition, optimizarea **nu este necesară în mod obiectiv pentru “funcționalități cheie”** ale acelei aplicații (Recitalul 16).

Ghidul contrazice Regulamentul în această privință. Paragraful 102 sugerează că furnizorul serviciului specializat (furnizorul de conținut și aplicații sau furnizorul de servicii de acces la Internet) poate defini cerințele de calitate. Paragraful 104 poate fi citit astfel încât garanțiile contractuale pentru o anumită calitate pot face optimizarea “necesară”. În ambele cazuri, aceasta ar da furnizorilor de servicii de acces la Internet sau furnizorilor de conținut și aplicații abilitatea de a eluda interdicția Regulamentului cu privire la oferirea de tratament preferențial unor anumite aplicații pe Internet contra cost prin definirea în mod unilateral a unor cerințe de calitate mai ridicate decât se pot oferi pe Internetul normal. Aceasta contrazice Regulamentul care spune că optimizarea trebuie să fie “necesară în mod obiectiv” pentru a îndeplini cerințele aplicației. Amândouă aceste interpretări nu sunt conforme cu Articolul 3(5) și Recitalul 16. Recitalul 16 permite doar ca “garanții de calitate **corespunzătoare** să fie acordate utilizatorului final” după evaluarea obiectivă a cerințelor de calitate a serviciului ale aplicației de către de autoritatea de reglementare, pentru că cele două criterii sunt legate printr-un “și”, nu printr-un “sau”.

Atenția acordată stării actuale de dezvoltare a pieței de servicii de acces la Internet în Paragraful 108 creează o motivație pentru furnizorii de servicii de acces la Internet să ofere servicii de acces de o calitate stagnantă și să aloce din ce în ce mai puțină capacitate a rețelei, pentru ca noile servicii care au cerințe de calitate mai ridicate pot fi oferite în mod exclusiv drept servicii specializate care sunt mult mai profitabile. Acest stimulent pervers, alături de accentul puternic pus pe abordarea caz-cu-caz din Paragraful 108, sunt argumente pentru a defini mai bine cerințele de “necesitate” ale Articolului 3(5) cu o definiție puternică ce exclude toate serviciile care pot funcționa peste Internetul deschis.

Recunoaștem că BEREC a creat o fundație solidă pentru implementarea Articolului 3(5) în paragrafele 101, 106 și 107. Cu toate acestea, subliniem necesitatea clarificării în mod lipsit de echivoc a naturii și relației dintre serviciile de acces la Internet și serviciile specializate prin adăugarea unei definiții clare care să includă sensul Articolului 3(5). Altfel, prejudiciile create de clasificarea greșită a serviciilor ar putea dăuna obiectivele Regulamentului în mod ireparabil.

Deteriorarea calității serviciului de acces la Internet

Din păcate, mai există o situație în care Ghidul se contrazice atât pe sine însuși cât și Regulamentul. În Paragraful 118, în loc de a cere furnizarea de capacitate suplimentară pentru a permite serviciilor specializate să funcționeze, Ghidul sugerează un sistem incomprehensibil care permite serviciilor specializate să consume din capacitatea serviciului de acces la Internet al abonatului. Conform Ghidului, această dublă vânzare a capacității rețelei este limitată doar de calitatea minimă garantată prin contract abonatului.

Dacă calitatea serviciului de acces la Internet este redusă de furnizarea unui serviciu specializat până în punctul în care doar minimul absolut de capacitate rămâne disponibil, atunci cerința Articolului 3(5) de a menține “calitatea, per ansamblu, a serviciului de acces la Internet al utilizatorului final” nu mai este îndeplinită. Paragraful 118 al Ghidului nu corespunde cu Articolul 3(5) al regulamentului. Acest argument este amplificat de istoria legislativă a acestui Articol 3(5). La negocierea finală a dialogului, din 6 iulie 2016, legiuitorul a decis să șteargă cuvântul “alți” din această prevedere, amendând-o în modul următor: “și nu afectează disponibilitatea sau calitatea generală a serviciilor de acces la Internet pentru alți utilizatorii finali”. Acest amendament arată că cerința de a menține calitatea serviciilor de acces la Internet se vrea să se aplice și pentru utilizatorul final care primește serviciul specializat respectiv.

Recunoaștem că s-ar putea să existe situații speciale unde capacitate suplimentară a rețelei pentru serviciul specializat nu poate fi furnizată din punct de vedere tehnic, cum ar fi în cazul conexiunilor xDSL, în cazul cărora lățimea de bandă totală a conexiunii este limitată de distanța până la centrala telefonică, caz în care efectul negativ asupra serviciului de acces la Internet poate fi inevitabil în cazul în care sunt oferite servicii specializate cum ar fi linear broadcast IPTV. Cu toate acestea, Paragraful 118 nu se limitează la situații unde consumarea lățimii de bandă a serviciului de acces la Internet al utilizatorului final este inevitabilă când sunt oferite servicii specializate din motive put tehnice. Paragraful 118 ar trebui, cel puțin, să specifice într-un mod lipsit de echivoc că serviciile specializate nu pot fi folosite pentru a vinde de două ori aceeași capacitate a rețelei oferită utilizatorului individual, cu excepția cazurilor particulare unde nu există alternative din motive de limitări de natură tehnică ale rețelei folosite pentru furnizarea serviciului de acces la Internet.

BEREC își depășește mandatul, ținând cont că Paragraful 118 contrazice un articol care a fost modificat în mod intenționat de către legiuitor pentru a spune exact opusul a ceea ce spune Paragraful 118 în momentul de față.

Paragraful 118 nu urmează logica stabilită de Ghid în paragrafele 113 și 117, care fac furnizarea serviciilor specializate dependentă de existența a suficientă capacitate suplimentară a rețelei pentru a le furniza în plus față de orice serviciu de acces la Internet și care spun ca furnizarea serviciilor specializate nu poate fi făcută în detrimentul disponibilității și calității serviciilor de acces la Internet.

Paragraful 118 contrazice și articolul 4 din Regulament, când vine vorba de transparență. Atunci când un serviciu specializat reduce calitatea serviciului de acces la Internet până în punctul în care doar lățimea de bandă minimă mai este disponibilă, aceasta intră în contradicție cu obligația de a furniza lățimea de bandă medie cel puțin în afara orelor de vârf și pe 90% din durata orelor de vârf, sau 95% din durata întregii zile (Paragraful 145). Drept rezultat, definițiile vitezelor normal disponibile și maxime din Articolul 4(1)(d), inclusiv implementarea acestora din paragrafele 142 și 144, nu mai sunt respectate și serviciul de acces la Internet nu mai îndeplinește cerințele contractuale sau cele ale Regulamentului.

Mai mult decât atât, viteza minimă nu este o cerință pentru serviciile mobile de acces la Internet, așadar serviciile specializate pot canibaliza în mod complet serviciile mobile de acces la Internet. Vrem să subliniem că decizia BEREC de a alege viteza minimă în locul vitezei normal disponibile în Paragraful 118 este de neînțeles din punctul nostru de vedere și nu respectă nici intenția legiuitorului și nici Regulamentul.

Transparență

Articole cheie ale Regulamentului: 4(1) + Recitalul 18

Sumarul Ghidului

Furnizorii de servicii de acces la Internet se vor asigura că orice contract care include servicii de acces la Internet specifică cel puțin următoarele:

1. Informații despre cum măsurile de management al traficului implementate de furnizorul de servicii de acces la Internet pot afecta calitatea serviciului de acces la Internet și viața privată a utilizatorilor finali;
2. O explicație clară a cum orice limitări ale volumului, vitezei și altor parametri de calitate a serviciului pot afecta serviciile de acces la Internet și, în particular, folosirea conținutului, aplicațiilor și serviciilor;

3. O explicație clară a cum orice serviciu la care se face referire în Articolul 3(5) la care s-ar putea abona utilizatorul final ar putea, în practică, afecta serviciul de acces la Internet furnizat utilizatorului final;
4. O explicație clară a vitezelor de download și upload minime, disponibile în mod normal și maxime ale serviciilor de acces la Internet în cazul rețelelor fixe, sau a vitezelor de download și upload maxime estimate și afișate ale serviciilor de acces la Internet în cazul rețelelor mobile, și cum abateri semnificative de la respectivele viteze afișate pot afecta exercitarea drepturilor utilizatorilor enunțate în Articolul 3(1);
5. O explicație clară a remediilor disponibile utilizatorului în concordanță cu legislația națională în cazul existenței oricărei discrepanțe continue sau recurente între performanța reală a serviciului de acces la Internet legată de viteză sau oricare alți parametri de calitate a serviciului și performanța indicată conform punctelor 1-4.

Prevederile privind protecția Internetului deschis trebuie completate prin prevederi eficiente pentru utilizatorii finali cu privire la problemele legate de furnizarea serviciilor de acces la Internet. Aceste prevederi trebuie să se aplice alături de cele din Directiva 2002/22/EC privind protecția Internetului deschis permițând utilizatorilor finali să facă alegeri informate.

Autoritățile de reglementare trebuie să se asigure că furnizorii de servicii de acces la Internet respectă o serie de bune practici privind informațiile comunicate:

- să fie ușor accesibile și identificabile;
- să fie corecte și actualizate;
- să fie relevante pentru utilizatorii finali;
- să nu creeze percepții greșite în legătură cu serviciul furnizat utilizatorilor finali;
- să fie comparabile măcar între diversele oferte, dar de preferință și între diverșii furnizori de servicii de acces la Internet, astfel încât utilizatorii finali să poată compara ofertele (inclusiv termenii contractuali folosiți de diverșii furnizori) și furnizorii în așa fel încât să se poată vedea diferențele și asemănările.

Viteza minimă: cea mai mică viteză pe care furnizorul de servicii de acces la Internet trebuie să o livreze utilizatorului final, cu excepția situațiilor excepționale și întreruperilor serviciului.

Viteza maximă: această viteză trebuie să poată fi atinsă măcar o dată pe zi.

Viteza disponibilă în mod normal: aceasta este viteza pe care utilizatorii finali se pot aștepta să o primească în decursul perioadelor specificate ale zilei, conform Articolului 5(1). Un exemplu este că viteza ar trebui să fie disponibilă în afara orelor de vârf și 90% din orele de vârf, sau 95% din întreaga zi.

Viteza afișată: aceasta este viteza pe care furnizorii de servicii de Internet o folosesc în comunicațiile comerciale, inclusiv în reclame și marketing, în legătură cu promovarea ofertelor de servicii de acces la Internet.

Analiză

Salutăm regulile de transparență drept o implementare clară și proporțională a Regulamentului. Recomandăm BEREC să clarifice în Paragraful 124 faptul că informația furnizată de furnizorii de servicii de acces la Internet, conform Articolului 4(1), trebuie să fie publicată pe website-ul furnizorului de servicii. Pentru a permite alegerea informată a consumatorului, recomandăm ca BEREC să ceară, (Paragraful 131) ca furnizorul de servicii de acces la Internet să informeze utilizatorul cu privire la definițiile folosite pentru clasificarea congestie ca iminentă, excepțională sau temporară (în mod similar cu Paragraful 180). Mai mult decât atât, salutăm faptul ca BEREC a întărit recomandarea ca autoritățile de reglementare (Paragraful 145) să definească viteza normal disponibilă în același mod cu BEREC, prin înlocuirea cuvântului “pot” cu cuvântul “trebuie”.

Monitorizare și aplicare

Sumarul Ghidului

Acest capitol schițează diversele atribuțiuni și competențe pe care autoritățile naționale de reglementare le au pentru a aplica Regulamentul. Acesta definește abordarea generală care include (I) supervizarea, (II) aplicarea și (III) raportarea.

Atribuțiunile autorităților de reglementare include:

- Cererea de informații de la furnizorii de servicii de acces la Internet (Paragrafele 166-167 și 181)
- Cercetarea în domeniul managementului tehnic al traficului (Paragraful 168)
- Monitorizarea performanței serviciilor de acces la Internet (evaluări la nivelul utilizatorilor și la nivelul pieței: Paragrafele 171-172)

- Monitorizarea transparenței cerințelor (Paragraful 174)
- Stabilirea de cerințe și impunerea de ordine și interdicții privind Calitatea Serviciului și nediscriminarea serviciilor de acces la Internet (Paragrafele 175-178)

Autoritățile de reglementare trebuie și să furnizeze rapoarte anuale către BEREC (paragrafele 179-180).

Sanctiunile pentru încălcarea Regulamentului sunt definite în legislațiile naționale și, așadar, ies din domeniul de aplicare al ghidului BEREC.

Analiză

Salutăm regulile clare în privința monitorizării și aplicării detaliate de către BEREC în Ghid. Acestea ar trebui să pună la dispoziția unor autorități de reglementare competente și bine intenționate suficiente instrumente pentru aplicarea Regulamentului.

Cu toate acestea, aproape întreaga această secțiune este formulată în termeni de puteri/competențe/libertăți de acțiune pentru autoritățile de reglementare, în loc de datorii/responsabilități/obligații. În contextul situațiilor precare în privința finanțării sau a disponibilității din punctul de vedere al resurselor umane cu care se confruntă unele autorități de reglementare, un mandat clar care să ceară ca autoritatea de reglementare să acționeze într-un interval bine stabilit de timp ar asigura un nivel de aplicare mai uniform în piața digitală unică.

În particular, în contextul nou-createi cerințe pentru furnizorii de servicii de acces la Internet de a furniza vitezele minime, medii și maxim agreeate prin contract, viitoare reformă a pachetului telecom trebuie să includă puteri mai robuste pentru autoritățile de reglementare, pentru ca acestea să poată aplica respectarea acestor cerințe și monitoriza în mod adecvat evoluțiile calității serviciilor de acces la Internet.